د حسن
دالمیښی
د قتیل خوږیاتی
د شعرونو مجموعه
کال ۱۳۷۰

فتیل خورد یانی

ددهٔ بنو چاپ شوی آثار :

۱ـ تنگ تکور د شعری مجموعه ،

۲ـ انقلابی لغمی د حماسی او وطنی شعرونه ،

۳ـ د احسن دالمبی احمد اشعری مجموعه ،

٤ ـ آرمان (داستانی مجموعه ،

٥ ـ دوه یاران (ناول ،

دولتی مطبعه

داحسن دالمبي

PROPERTY OF ACKU 4628

د عبدالرّؤف قتيل خوږيانی

شعری مجموعه

کال ۱۳۶۶

د کتاب نوم : د احسن والمبی
شاعر : قتیل خوږیانی
خپرونکی : د اطلاعاتو او کلتور وزارت
د خپرونو ریاست
تیراژ : ۱۰۰۰ ټوکه
د چاپ کال : ۱۳۷۰
د چاپ ځای : دولتی مطبعه
د پښتی طرح اودیزاین : ذکریا علم
گڼه : ٤٤٢

سرلیکونه

ګڼه	سرلیک	مخ
۱-	لومړۍ خبرې	الف
۲-	شهید پتنګ	۱
۳-	پیغلو قې حسن	۲
۴-	د حسن ګل	۳
۵-	د زلفو څوکې	۴
۶-	ا غږ ن نظر	۵
۷-	شین خال	۶
۸-	د اغزو په څوکه	۷
۹-	د شونډو شربت	۸
۱۰-	د زلفو تړنه	۱۰
۱۱-	د تلپه ځینې کې	۱۲
۱۲-	د حسرت اوښکه	۱۴
۱۳-	د سولې مینه	۱۵

گڼه	سرلیک	مخ
۱۴	د محبت دنیا ګډه	۱۷
۱۵	د هیلو جنازه	۱۹
۱۶	د ستر ګو وهله	۲۰
۱۷	اوښکې مینه	۲۱
۱۸	د هیر د کاڼ	۲۲
۱۹	د وطن د مینه	۲۳
۲۰	څه ټوکه نه ده	۲۴
۲۱	د شمې د وفا	۲۵
۲۲	د ژ ژ ید	۲۶
۲۳	د حسن پرزن د مینه	۲۷
۲۴	ظرفیت	۲۸
۲۵	یا ئې نظر	۲۹
۲۶	هیله	۳۰
۲۷	د شبنم غلا	۳۱
۲۸	سپیځلی مینه	۳۲

گڼه	سرليک	مخ
۲۹ -	د صبر ملا	۳۳
۳۰ -	هوډ	۳۴
۳۱ -	د حسن ثنا	۳۵
۳۲ -	د بلبل جنازه	۳۶
۳۳ -	د ستنو بار	۳۷
۳۴ -	نخرې	۳۸
۳۵ -	د هيلو ځولګه	۳۹
۳۶ -	سوغات	۴۰
۳۷ -	وړينې	۴۲
۳۸ -	د اشنا ياد	۴۳
۳۹ -	مغرور حسن	۴۴
۴۰ -	د شوندو لوړ	۴۶
۴۱ -	ګيله	۴۷
۴۲ -	د زلفو سيوري	۴۹
۴۳ -	د نازولو مينې	۵۰

گڼه	سرلیک	مخ
۴۴ -	تبجن نظر	۵۲
۴۵ -	حیرانی	۵۳
۴۶ -	بلاچې تونه	۵۴
۴۷ -	دښکلا وطنه	۵۵
۴۸ -	دمه اوښکه	۵۷
۴۹ -	وار خطا غښتی	۵۸
۵۰ -	داحسن دا بچې	۵۹
۵۱ -	غزل	۶۱
۵۲ -	دنظر مایوسی	۶۲
۵۳ -	دهیلو گل	۶۴
۵۴ -	دلمبوسیوری	۶۶
۵۵ -	دسبا نښه	۶۸
۵۶ -	سیلی	۷۰

لومړی خبری

عشق د سنګلاستایو ال دی او د همدغه حسن لمبې دی چې د زړه له سوز نه ټ پو ټه شوی او تر کیدلې مینه پخوی او د ستر ګو له لارې بې د دموا د سنګ په چوریدلو چوریدلو کې د سوا یې د ګرته با سی او اهو نه بې د تغزل نړۍ د رنګینه کوی او له تبجني مینې نه بې د ذ ا نې په خالص تغزلي خوږې لوګی کوی .

له همدغه حسن او همدغو لمبو څخه " د احسن - د ا لمبې " جوړې شوې او د عشق همدغه سوز ، غزل د تغزلي په تالو نو کې ژ ا ګولی او په هر پیر کې بې نوی خوند او نوی رنګ و رکړیدی. " د احسن - د ا لمبې " د سپین غږ د رنګینې لمبې د غږ غږیدلو او روښانه لمبو کې د پاخه شوی ژ ړ ا ګیر وی او د سیلی د ی چې د ا د سنی غزل په پلمه یوه شعري مجموعه ترې جوړه شوې ده .

په دې شعري مجموعه کې ز یا تره هغه شعرونه ټ غلی دی چې له ۱۳۵۹ کال نه ټ په د یخوا ویل شوی دی. البته یو نیم غزل په کې د اسې هم ټ غلی دی چې د تیر و وختو نو د یا د له پاڅه یوه د سیله کیدا ی شي او هغه چا ته د الې کیږی چې ز ړه بې د انسان او انسانیت په خورا ید ونکي بې د سې خوږیدلی ،

کړلی او سوند یدلی وی او له اهونو څخه یې
د غزل په بڼه خوندوی او له کیفه ډکې چیغې
جوړې شوی وي .

قتیل خوښ یانی
واصل اباد

۱۳۷۰ - ۷ - ۲۹

شهید پتنګ

نظر د پاروڼی دی جنون دا زړه وګانو
ګل مخی مې په زړه کې شو مضمون دا زړه وګانو
بنکلا د چا په لمسه په پښتون عشق بلا سپین ږې
بې وسه د بنکاړ شولو ژوندون دا زړه وګانو
شهید پتنګ د شمعې خوا نه بل لوری ته مه وړی ځه
زیارت به د مینې شي مجنون دا زړه وګانو
د طنه ته دې تل وې چې ګل مخی د کې ګوزی
ستا د بښتې او بنا ړه دی ګلګون دا زړه وګانو
له بنکلو دې قربان شم صدقه دې له مینو
د طنه ستا ګل مخی دی افسون دا زړه وګانو
د عشق د لیو نیو ژوند نه دی شر نګین ږې
څنا نده دې فضا کړې پیښ ستون دا زړه وګانو
یا غې نظر په څنګه له ګل مخو نه د ستون کړم
چې مست مې د غه ننه دی له پیون دا زړه وګانو
زما د لیلا څخه کې د ستا ګلان کتا ب دی
د طنه ګله مست بنکاړی تر وژن دا زړه وګانو
په حسن دې سو ګند دی چې مین دې په بنکلا یم
ستا مینې دی مست کړی سباو ژن دا زړه وګانو
که حسن په زړه نګه زړ جلوه کې ځان بنکاړ کړی
قتیل به مدام پا یمه پښتون دا زړه وګانو

واصل آباد:
۱۳۶۵/۸-۵

ستا گوں دې مستې له ساغر غوړه کړه
لا ـ پې دلبرۍ له دلبر غوړه کړه
زړه به په گوزار د نظر وویاړې
دا چې ـ پې خندا له پرهر غوړه کړه
زړه هم مستې مینې دوړه مست کړلو
نوړه خو ـ پې لاړه د شر غوړه کړه
وو تو له شپود تو رو زلفو نه
د غمړه میل نه خیګر غوړه کړه
دا د وطن پیغلې به څوک د پالی
زړه چې ملنګی د کوڅې غوړه کړه
دا پیغلوتی حسن به تازه شې پرې
او بنکو چې هم لاړ د تر غوړه کړه
دوړه د قتیل زړګی ـ پې مټې شو
لاړه د روږ ـ پې د د ر غوړه کړه

واصل اباد
۱۳۹۵ ـ ۶ ـ ۲۱

زړه مې د درد و نو پورې وښتو
لاړ و د غمونو پورې وښتو
زه به د اسرار ی زړ ګی څه کړمه
ګل کې د خارونو پورې وښتو
هغه پښتون زړه لکه د غرچی ګ
زلفو د تارو نو پورې وښتو
مینې له وداني لاس په سر کړمه
لاړه کنډ ر و نو پورې وښتو
غورزی پورته کینې په قدم دیار
داغه فساد و نو پورې وښتو
بو تی د وطن د حسن ګل چې شي
ژوند دې ارمانو نو پورې وښتو
جوړ به د قتیل زړه ټپه ټپه ارو نه شي
شعر که پر خارونو پورې وښتو

واصل اباد

۲۱ - ۹ - ۱۳۶۵

د زلفو څرکې

زړه چې هې د حسن ټنا غوږ کړه
مینې هې د ړ ګاه د اشنا غوږ کړه
څ و ن د ه تا به مینې ته ښایسته کړمه
تا چې د وطن محبوب اغوږ کړه
عشقه په تا و یا ړمه پښتون عشقه
تا چې سر کوز ی که نه غنا غوږ کړه
حسن به په تا باندې و ړینې تل
تا که هسکه لاړ د بابا غوږ کړه
څوکې به د زلفو شي لوګی د ړ ته
تا که د میړانې د نیا غوږ کړه
پښتو ته به شي کوز د ګل اغزن نظر
زړه که محبت کې ر ښتیا غوږ کړه
شعر به شي ګل د حسن زلفو کې
زړه چې له تیا ر و نه ر ښا غوږ کړه
ښکندی پرې ګلونه د ازاد وطن
مینې د قتیل چې لیلا غوږ کړه

واصل اباد
۱۳۶۵-۶-۲۴

اغزن نظر

زمالیونه مینه دغیرت سندره وایي
پښتون زړه کې دیره ده دهمت سندري وایي
د حسن تقدس به په سندره وستایي
بښکلا ته به نوخوک د محبت سندري وایي
د لمر په پلو شي به مقدس مقامونه رسي
چې مینه دمین زړه د پت سندري وایي
لوګي به ورته خو کې شي د زلفو نذرانه کې
زما پیرانې زړه چې د الفت سندري وایي
د ستر ګو له بنو هي مینه پرخه پرې وزیږي
د ګل څنګ کې بلبل د نزاکت سندري وایي
د چا اغزن نظر به پې سوري سوري غلیل کړي
چې زړه هې د خو با نو د صفت سندري وایي
زړه بښت به پې په یاد د حسن تل جامونه اخلي
خو ني چې د بښکلا د حقیقت سندره وایي
غزل د چیل د ولن ځکه په زړه باندې خوښ لګي
شاعر چې د غزو د ا و متانت سندري وایي
غزل هې د وطن د لیلا څنګو کې زانګیږي
هر بیت کې پې د ګلو کیفیت سندري وایي
قبیله د وطن د بښکلا سرته د خیر غواړه
یا غې مینه چې د وطن په جوړت سندري وایي

کابل: ۵- ۸- ۱۳۶۵

شین خال

بنکاریني چې تنده ئې داخال شین دماغ جبینې
وسوابه لیونیان شي په یقین دماغه جبینې
جنون به زنجیر ونو کې تینګ نه شي که بنکاره شي
په شپه د تورو زلفو کې جبین دماغه جبینې
حسینه، نازنینه، ګلرنګینه، شاه تر بینه
صورت دې سرتر پایه نازنین دماغه جبینې
نظر د نظربازو پې له سره صدقه شه
هر د پې د چشمانو دې حسین دماغه جبینې
قتیله چې د سرګاه کې پې پې ځانه څوک پرې نه زدې
چې لږې تر پې لاسر نه شي شه مکین دماغه جبینې

واصل اباد
۱۳۶۵/۸/۵

خپله لیونی مینه دنن نفس په نه نخیږ تړم
زړه د نظرونو کمنده دنوکې اسیر تړم
حسنه د پښتون نه زړه ګی لحاظ خوځم په کار دی
زه چې لاس تړلی حجاب ستا پښتون ته دا فقیر تړم
دوکه هې لمن دخپلو هیلو له ګلونو نه کړه
ستا په تن د څنګو کې به یو یو په تدبیر تړم
تا ته که قبول شي ماتړي خلاص کړه د اخلاص زړه رانه
زه په دې مینه د اماشوم ستا په سر یم تړم
پرې چې د زړه شمعه د بښکلا محفل کې بله شي
او ... پې په سر بل شي ته له شپه پې په شوګیر تړم
زړه ته په نظر باندې ساه د بښنه ټولنه کړه
ته که خپله نه شې زړه به دا په دې اکسیر تړم
د اخلاص ټولنه څې د اخلاص خو دا مرګ دپته هلاړی کړه
هر کله په دې شان شمه نو محفل به د وین تړم
له پرې مه د چې ستا مخکې رقیب سترګې رابرګی کړي
ستا مخکې شرمیږم او که نه نو د ده پیر تړم
ځار دې له نظر شمه د قتیل په لوړ کاږه ګوره
غشې د وده پرې زړه به خپل تن په تقدیر تړم

کابل:

۷-۸-۱۳۶۵

له گل شکلی نظر کې دې اغزې څله کړې
د مینې خوب ه لاړه کې سختې څله کړې
زینده کړه د تورو زلفو ته په خوښه او ښځاځمه
زه خوښ یمه ته گوڼې دتندې څله کړې
په ستر گو کې موسکی شه چې سلگی مې په گډاشی
شیبو د ځنکدن کې بې رحمې څله کړې
د گل غوندې نظر دې وروړه په مینه زړه مې
چې ساه په کې پیدا شی او سیلې څله کړې
ای حسنه د پښتون زړ گی په مینه مهربان شه
په وخت د احتضار کې هم مستې څله کړې
د مرگ سخته شیبه کې هم دستو نی خبرو اخله
دشوندو شربت را که پریشانې څله کړې
قربان دې له دا شمې سپیلنی دې له نخرو شم
د مینې په جهان کې خوا بدې څله کړې
دا اوښکې دې که بیلتون دی که صحرا دکربلا ده
په مینه کې خو پونه نه یزیدې څله کړې

د ستر گو لیونی بازته پیښې زما زړ ګی کړه
نو رزړو نه د غه لاره ګې سنګا زی څله کړې
قتیل د محبت بیمه د شو نو د ګلا ن غوا ړم
په قبر مې ګلونه جعفری څله کړې

واصل اباد

۱۳۶۵ - ۸ - ۸

زما د لیونی مینې خویښ نه لیونې دي
ناز وونه لیونی دي که راز وونه لیونې دي
نغمه بې چې دیار د تورو زلفو تار نه شوه
رباب له مستۍ ډک دی او تار وونه لیونې دي
پلوشې د ژوانۍ له مخه لږ شا نې راکوز کړه
په باغ کې د حسینو ټول ګلونه لیونې دي
په وړیځو کې د زلفو چې سپوږمۍ مخ پټه کړي
زما د وږو وستګو نظر وونه لیونې دي
سنګلاد د نه قربان شم لږ په مینه وړ حمیده
د استاپو بې جلوې ته امید وونه لیونې دي
په لاره کې پښه نیولې شه په مینه مخ راسکون که
د دیدن ته دي زما انتظار وونه لیونې دي
زما د مینې حسنه ماشوم زړه رانه تاوولې
حسینه ستا په لاره خو هشوونه لیونې دي

ما ګل دارنګانو په امید درته نیولی
لبن راشه ننداره ګه ته چې ستونه لیونی دي
بې وارګه زړه کا دزین ي امید نه په ګډا دي
چې ستر ګو کې دیا راشا راتو نه لیونی دي
قتیل به دې د ستر ګو بلا وا خلی څوځوځلې
لمبو ته د نظر دې مین زړونه لیونی دي

کابل:
۳-۹-۱۳۹۵

د نظر په غیږکی

په غیږ کې د نظر کې مې ارام د زړه ضمیران دی
اشنا چې ته پرې خوښ یې هماغه زما مکان دی
یې وار ځې وروره پرې دخوب نه نظر تو بری دې
چې نه قرار یدلو زړه لایق دې تو پان دی
ما ستا د نظر باز ته د زړه غوښې وراندې کړی
د خوشی کړه مې گنه چې خالی د زړه میدان دی
په عشق د بنده مې دا ماشوم د زړګی ارام کړه
کابړه کابړه باگوړه چې همدغه یې ارمان دی
دستر گو د کابړه نظر بلا دې واخلم یار ه
دا یو لیونی زړه لرم له تا ځنې قربان دی
اطلس د خپلې مینې په پښتو د زړه کومه
ولاړه د زړه په د زړ کې د زړ خا ی خپل ادمخان دی
د اوگوړه په غږ گو د اپښتو راوړه وکړه
زما د وطن حوری د اجنت په تاوان دی

غزل یې په تسخیر د یاغي ډرونو کې بلا کا
داڅ به د پښتو د ګه نګین د سلیمان دی
ته مینه د قتیل یې ته مې ژوندۍ ته مې ارزو یې
په سوی ډزو کې اوږه چې هیڅ غه دې څمان دی

واصل اباد

۱۳۶۵ - ۸ - ۲۴

تو ته

د اسمان لمنې اوږې واخیست لمبه شوه
سوی آه د کوهي کوندې پښتې دی
داستو ماته ژوندون خوږ وچې ویښ نه کړئ
دا ماشوم د لاغیب کې نغښتی دادې دی

د حسرت اوښکه

اوښکه د حسرت یم د بې درد وي په درد پریوتم
سوي، لمبي غوښه د سکر وتو په سر پریوتم

زه بې نذرانه د ښکلي حسن سپیلنی یمه
وسومه لوګی شوم د هجران په محمن پریوتم

حسنه د رته سوال دی د رقیب مخکې مې مه رته
بس دی چې دې زه له ناز ولی نظر پریوتم

مه مې چې لوه لکه د خلی د ګر داب په سر
ستا د مستو ستر ګو په تکل د رپه د رپریوتم

مینه مې د خوب نظر وو لکه ګې پته وساته
دا د ځوانۍ ده خیر که زه له وزر پریوتم

حسنه د رنه ځار د رنه لوګی اوسپیلنی شمه
ستا له هسک نظره یا ره زه لکه لمر پریوتم

قتل ما قتیل کړه د نظر په تیر وغشو دې
د غه مې سزا ده د بنو په نشتر پریوتم

واصل اباد

۲۲ - ۸ - ۱۳۶۵

رسوا مینه

ګلې د غه ستا د یار ې ده چار ې دي
جو ړ ې هې په مخ د اوښکو لار ې دي

مینې پښتنې د وه ړه رسوا کړه مه
جو ړ ې په کو خو کې د اګو کار ې دي

خو کې د اغ و کړې ، ګل یو اف پتې
د ې پ سینې د لمه خوار ې زار ې دي

نه پ ې ن دي نظ کې چې د مه شمه
ستر ګې دي عجیبې د ل ازار ې دي

نه شو لې لایقې د خوښ ه نظ
ب خې د مینې د وه ړه خوار ې دي

ستر ګو هې د زړه د رز اوچته کړه
د اد چا د یدن ته انتظار ې دي

پ ې یو ته د وه لې نه د خوښ ه نظ
د ا له خپله بخته را د وغار ې دي

زیری به دکوهي شنکلاکین ي پري
هیلي هي په زړه کي نا قراري دي
دغه هي بخارد سوي زړه شنکاري
داچي هي له ستر گو جاري داري دي
یاد به پري تازه د "کاکاجي" کړمه
هیلي د قتیل زړ گي اوقاري دي

واصل اباد

۱۳۶۵ - ۸ - ۲۴

۱

ما ځانته د نیا ګې د محبت وې دانوله
خو ستر ګو داشنا به راته زړ زړ وې رانوله
د خو رې پیغلې ستر ګې پې زانګو شوې مشغولانه
زما ماشوم مه مینه بنکلا د وې مړه نازوله
د خو وړته پرونې په وړ وړ له هغه کوزکې
آدم چې د خو یدې مینې نغمه تړې سازوله
د پې سان او د غه نازمې مینه د وې مړه په مستۍ کړه
بنکلا ئې په یوه پښه تر سبا و نخوله
نظر کې مې ګلو نه محبت هم خو اکړل به
چې ماد حسین حُسن نقشه زړه کې جوړوله
ما وې چې د غه خپل لیونی زړه به په پې قرار کړم
چې څو مړه جوړ ید له مینې هو مړه جړوله

د شوندو په یا قوت پې د مې سکاړنا خپرۀ شوه
په خوب کې کې هې مینې لیونی نه د تخنو لـه
ښکلا شوۀ استقبال د محبت نه پې هجـا بـه
خو مینـه هې شوخیو په ایمـا ن ف وین وله
زمالیون نې مینه په وعدو کله صبر ین پې
قتیـله په تو بو باندې پښـه وړاړوله

کابل:

د سنبلې ۲۴ - ۱۳۶۴

دهیلو جنازه

سلګی مې په افق کې د نظر ورته اوبه شوې
توتی مې له حسرته د ځیګر ورته اوبه شوې
لیمه مې په امید د نازنین قدمو فرش کړې
خو هیلې د قدم په لومړۍ سر ورته اوبه شوې
جوړت مې د نظر د دیدن تومنې ته بیدار کړې
خو د مې مې داو بنکو په تلک ورته اوبه شوې
ما وې چې په دیدن به بې دستار ګو کچکول ډک کړم
غو بښتنې مې د دستار ګو بې خبر ورته اوبه شوې
ما سر خپل قدمګاه ته په امید کړ ورته وراندې
افسوس چې ارزو ګانې مې په دروازه اوبه شوې
بنکلا ته د هیلو جنازه په اوښکو باندې کړه
د مینې تلوسې مې لړ اوبښ ورته اوبه شوې
قتیل زړه مې پرې ښ کې د سوغات په نوم کړ وراندې
جلوه کې بې د حسن سر په سر ورته اوبه شوې

کابل

۱۳۶۴-۶-۲۵

ستا د ستر گو په دولې کې مې عشق پرت دی
ستر گې مه رپوه پرې چې ارام پرت وي
د عمر و منزل وهلی ارام بیا مو نه
ر پ و رنه کړې پرې چې دلته مدام پرت وي
پرې چې هر شي د بیلتون سیلې وهلی
د گو هر په شان سیپې کې گلفام پرت وي
پرې چې زړه کې بې ډډې د نورو خوندې شي
دغه جل وهلی عشق په دوام پرت وي
لیونی دی گنې څوک سیلاب ته دانگي
ښه یې ساته چې په دغه مقام پرت وي
ارمانی دی پرې چې د باسي ارمان خپل
په نو ل عمر څو شیبې بې الام پرت وي
ستا نظر به له کیفو نو ځنې ډک کړي
که د بدۀ په کې بیوزلی په نام پرت وي
داستو مانه عشق په ستر گو کې چا بې کړۀ
د قتیل دی پرې چې هر صبح و شام پرت وي

کابل : ۲۹ - ۵ - ۱۳۶۴

اوتره مینه

که دیوی چا د مینې بند خطا شي
ګویا دټ وند سرګ پیوند خطا شي
مینه چې وغورزې وي زړګا خونه دی
هسې نو قهر ده چې له ټ وند خطا شي
نظر ه مینې له کیفونو دوک و ي
چې ګټل له دغه خوند خطا شي
او ټ ه مینه لا لمنده ګ ر ي
لکه یا غي چې له کمند خطا شي
مینه قیو د ا و شل یط نه هني
ځکه په مینه کې هر بند خطا شي
مینه دې تل د ټ وندو ن ویړ او می
په کې د هر ناکس ګزند خطا شي

کابل:

۱۰ - ۲ - ۱۳۶۴

گرځندی شه گامې چت کړه منزل لندی
تر پښو لاندې کړه چې ستاد لارې خنډ دی

ګل ته لاس کړه له اغزیو مه وېرېږه
اغزی ز غمه خو ند تمامه په دې کې پټ دی

ځان هدف ته ډ سفل د میړو کار دی
په تیږو تو ږو ختل د میږو منډو دی

محبوبا به لاس ته راځی امید شته دی
هر یو چل د د قیبانو نه یا تی شنډ دی

په سینه به و ر کښینم خو هې سا ه وی
په دې لارې کې پیغو ر د قدم خنډ دی

دا اغیز ه د بن ی سنګا ری قتیله
چې ر قیب هې گو ز ار و نو باندې تنډ دی

کابل :

۱۰ - ۱۱ - ۱۳۶۳

د زړه کور چې ویرانوی مه ، پاکه مینه په کې ساتمه
چې چې چې زړه وطن دی هغه وینه په کې ساتمه
د زړه کور کې چې پته دی وطن دهسکو مینه
زړه په دې مینه ژوندی یم دلبر مینه په کې ساتمه
چې زړه وویني تویږي ، نه ځوانیمرګ پې شي مینه
مینه مه وژنه وبالدی داشهید مینه په کې ساتمه
پې چې کور د زړه وداوی په څاوی په کې مینه
خپله مینه لږی لږی له بد بینه په کې ساتمه
دامستي چې د وطن دی چې زړه کې چې په توپو دی
شه حرامه که قتیله توره سپینه په کې ساتمه

کابل ،
۱۳۶۳-۹-۲۳

PROPERTY OF ACKU 4923

څه ټوکه نه ده

ستا په کوڅه کې تېر بدل یار څه ټوکه نه ده
په دې بڼه کې پېښ دل یار څه ټوکه نه ده

دېرې خبرې مې دا ستا ټوکې ګڼلې اشنا
زړه دې نظر ته ټینګ ګیدل یار څه ټوکه نه ده

ستا په دې شل کې دېر وخاوړې په سر و نو باد کړې
لیونۍ مینه پېښ دل یار څه ټوکه نه ده

په دې دعا به سړې سر هرې بلا نه ساتې
اغزن نظر نه پېښ دل یار څه ټوکه نه ده

ستا له ښکلا نه د پلو د ماتو لو ارمان
په تش پلمو پوه کیدل یار څه ټوکه نه ده

د نړۍ ماشوم په پتاسو ناوړې له زیل قتیله
د دې ماشوم قدر بدل یار څه ټوکه نه ده

جلال اباد
۱۳۹۶-۱۲-۷

تر له شپه شمعې زما غمخوري بیګانه وي تر پایله

کله چې ما په ناکامۍ باندې داستانه وي تر پایله

ستا په حسینه، نازنینه مینه باندې قسم

چې د قیبانو ټول سره ستا په جفا وي تر پایله

ستا له خمارې، خوبولې، تورې ستګو څارلم

که هې د څو ند په بدحالت باندې هر چا وي تر پایله

ته دې خو شحاله وې زما هیله خو نه شوه داسته

خیر دې که ما په غریب حال باندې تنها وي تر پایله

زه خو قتیل یمه د مینې نو څه نه غواړمه

یې غیر له مینې ما د خلکو په خندا وي تر پایله

جلال اباد
۱۳۵۲-۹-۱۳

ورځید

ګل ګو په سیلۍ د خندا ن و ر ځ ید
و ر ځ ید چې خدای ب د خندا ن و ر ځ ید
نو ر هې ګو د ستا ګو ن ر ید چې په کې
ر و ح کې شود ا و ښکو ر و ا ن و ر ځ ید
نه د ې ګو پیښ ن و چې په شملې کې و ی
پر یو ا ته له ن لغو حیرا ن و ر ځ ید
ن ر ه هې و ر سره له ګو ګل و و ا ته
لا ر ه د ځ و ند و ن په ا ر مان و ر ځ ید
ګل به ..ې د نو م په ا و ښکو پا لمه
ځ و ند که هې د ځ و ند په میدا ن و ر ځ ید
شپا ر س کا له هغې ګو ا نیس ګ ځ شفیق[1]
لا ر ه د قتیل له د و را ن و ر ځ ید

کابل:
۱۳۶۶-۴-۲۸

---

[1] د شاعر ن و ی ځ - ۳۶

مینه چې په وینه د زړګۍ ولمبیږي
بس نو دغه مینه خپل هدف ته ورسیږي

ګل دې شي په ستر ګو کې که بل ته نظر وکړه
ستا د مخ ګلاب ته هې بلبل نه ژړا هر سیږي

ستا د حسن ګل دې له خزانه په امان وي
تل دې په مستۍ وي، ورته نه ژړا نه مستیږي

د شه پسر لیه دا ن هر للی باغ ګلونه کړه
یو ګډ ن خو وکړه د نه دغه هیله ګیږي

بیا هې د وطن د بختې ګلونه کړه نا وړانې کړه
دغه شاعر نه ژړا هې انتظار دی خو شحالیږي

تول د نه قربان شم د شه مینې ته هې ساه ورکړه
بیا به د قتیل نه ژړا ان نه وس ته ورسیږي

کابل: ۱۲-۹-۱۳۶۳

ظرفیت

لاس دې اوښ دکړه چې عمر دې دراز شي (۱)

چې دې س له هڅه سره فراز شي

د غوټیو نه چا پیدا اغزی ن غمه

ځان سنډان کړه چې دې خیل عشق دمساز شي

مینه ژوند دی بې له مینې ژوند څه وي؟

بر یالی وی چې خپه د غه راز شي

انسان هرچیرې چې وي د قدر وړ دی

محمود ځکه په کتاب کې دا یاز شي

تفاوت په ښځو گوتو کې هم شته دی

یو کاڼه شي، بله خلړه اوبل باز شي

په لباس د چا غلط نه شي قتیله

ظریفیت د ظرف څرگند په خیل اوازشي

کابل:

د سخاوت

۸-۳-۱۳۶۳

یاغی نظر

دا دچا دکو کی ګل په غوږ یې وی
چې پر هار ې دنیا ګی په تو لیدو دی
دا د کو مه حسن بښکلا وطن و دان کړ
چې تو رسات د تن و بن مه په خندید و دی
دا لمسون د کو مې پیغلې د بښکلا دی
چې نړ ا لیو نی عشق په مستید و دی
صدقه دې له کنډ و ل شم نبه مې مست کړه
چې مې حسن د وطن په هوا نیسد و دی
د د باب په هر یو تنګ کې نوی کیف دی
د د ر خو له مخ حجاب په پر یو تو دی
د و اړ و د ستا ګو کې دې ګل راته نظر شي
دا یاغي نظر په دا ر د سپین یږ و دی
معشوقه د ه که سپین غر کې نښتن شکاری
چې قتیل بې یاغي شوی په لید و دی

کابل:

۱۳۶۳/۳/۸

هیله

مات کړه د هجر ژمې ونه ماړه کړه
د هیڅ لارې جنجال نه مات کړه
د شک او وېرې بتان پښتو لاندې کړه
د زړه خیالونه او د هوسونه مات کړه
د اغلچکی نظر ښکار نه کړه مینې
د حایل شوې دیوالونه مات کړه
نور هې په قید د پلمو مه سوزه
د اسوزه وګې جاپو نه مات کړه
د خپل قتیل دژړا ماړه کړه
د د عمر دنوې مانو نه مات کړه

کابل:

۱۳۶۲-۵-۹

نن چې زه یمه په خنګ کې د نګار ناست
لکه یم د باد شاهانو په کنار ناست

د قیبانو راسره کله سیالي کړي شي
هغوی خاوري په سر لوني زه خمار ناست

د شبنم سره وهلو نه دي څه دي
چې په غلا دي دوي ګل په رخسار ناست

نن مې بخت دي خپل معراج ته رسیدلی
دي ګلان مې په یمین او په یسار ناست

بخته خدای دي نن لهبر وستر ګو ساته
چې ګوښه له د قیبانو نه کنار ناست

چې د ژوند ان کړي تو له شپه بې غم خو لونه
زه قتیل یم د ژړا تو له شپه بیدار ناست

جلال آباد
۱۳۵۰ کال

خو نه د ژوند ی مې محبت باندې ودانه ده
دې بلې د پوې باندې د ژوند ې خو نه وسپانه ده
مینه دې ژوندۍ وي. بې له مینې ژوند و نشته دې
بې له محبته دا و دانه دنیا و ران ه ده
مینې محبته د ر نه ځان د ن نه قربان شمه
دغه قربانۍ مې شهادت په لو ړ و انه ده
دا نا یا به د ُ ر کله تللی چا طلا سړ ه
مینه له طلاف جو اهر و ځنې گرانه ده
ای د قتیل مینې ز ه لو گی داستا په لار ه شم
دا سپیځلې مینه ماته گرانه له پخوا نه ده

کابل:

۱۳۶۲-۱۱-۶

د صبر ملا

نوټ د عشق خبرې مه کوه ته ماته
چې د صبر ملا مې مینې کړې له ما ته
واړه عشق دی چې پې خاورې راپه سر کړي
که نه ما سر تینې کله کړی چا ته
عشق چې یو ځلی دزړه کورکې دیره شي
بیرته نه ځي څومره پې خونه کړي میرا ته
نارولی د زما وی عشق پې خوار کړي
سرنیولی وی بیا هرې نارواته
دنا کسو منتونه پرې وریږي
عاشقي پې کړی ژوند دهرچا شاته
عشق مې ملا راماته کړید کاږ قیصه
ګنی ما قتیل زغم کله کاوه چا ته

کابل :

۱۳۶۲-۸-۲۹

که سړي ځي ما غږ د دې تلو کړي د رحم
دا غږ مې د مینې په پښتو کړی د رحم
د رحمه چې تا بته کړم پښتو د خپلې مینې
سوګند مې د سید وته دا ژ وکړی د رحم
د رحمه که د قیب کړي تو له لاره اغږ وکه
تکل مې په ختلو دا غږ وکړی د رحم
د رحمه پرې چې ژړه د قیبا نو دو تو تی شي
ما هو د دې غږ ژړ ونو د تو تو کړی د رحم
د رحمه چې د اخپلې تو ږې شپې زیاتې نا کړم
ما غږ د ژړ ښانه وړحو شپو کړی د رحم
د رحمه چې د اخپل لیونی ژړ د ته ښکاره کړم
قسم مې په عظمت ستا د آب وکړی د رحم
قتیل یم پرې چې وسوزم د مخ په بله شمعه
تکل مې د مین ژړه د ایب وکړی د رحم

کابل،

د ۱۳۰۹ کال سنبله

د حسن ثنا

زړه چې مې د حسن ثنا غوږ ته کړه
مینې مې د ډګاه د اشنا غوږ ته کړه

څو ند ته تا به مینې ته ښایسته کړمه
تا چې د وطن محبوب یا غوږ ته کړه

عشقه په تا د یار په پښتون عشقه
تا چې س کوز که نه غنا غوږ ته کړه

حسن به په تا باندې د ډیر ی تل
تا که هسکه لاس د با با غوږ ته کړه

څوکی به د ټ لغوشي لوګی د ر ته
تا که د میرانې د نیا غوږ ته کړه

پښتو ته به شی کوز د ګل اغزن ټ ط
ز ړه له محبت کې د ښتیا غوږ ته کړه

شعر به شي ګل د حسن ز لغو کې
ز ړه چې له تیا د ونه ز نا غوږ ته کړه

کابل : ۱۳۶۸ کال

د بې مې ژوندۍ له پاڼې څخه نه ډکوي دانه
پرې چې اوړي پرې غمونه هر خواخوا پرې ویرانه

چې د عشق او مینې کورنۍ غمونه خو د ورځې مل وي
چې ګل غواړي اغزي ژغمي د هر ګل له ګلستانه

د بلبل د وینو رنګ دی د ګل رنګ کې انعکاس کړی
محبوبا د رنګ او بوی بې جنازې پسې روانه

عشق محبوب کړ چې شهید شو عندلیب د ګل په خوا کې
یاد بې سلګۍ روانه ژوندۍ کاشي اوښت له هر خوا نه

ابدي ژوندون له پاڼې پرې چې ژوند مینې کورنۍ
د اې مینې ژوندون ورک شه سړي ورک کړي له جهانه

د قتیل له غمه ډک ژوند دا مې ډک ښه دی له غمه
بنایسته غم تل خوشحالي ده ژوند نه مست کړي له خندا نه

کابل:
۱۵-۹-۱۳۶۲

د ستنو باران

"ستا پر ونې دې زما د تن کفن شي" (۱)
که بې تانه قرارۍ هم د بدن شي

د نګاه په هر اند از کې غشی لګ نی
زړه به څنګه ټینګ باران ته د سون ن شي

ستا د مستو ستر ګو ورانو ته معلوم دی
ان مایښت بې لیو نی زړه ته سوځتن شي

لکه د نیسی هر ځل د بان منګولې
هسې نه هوا ل د زړه تو تی په قاریدن شي

پر د انه غوندې کباب ستا په وصال شم
په هجران کې دې سون او ران ته وطن شي

ستا په مستو خو نړ و ستر ګو سوګند دی
هر یو غشی د بلو دې میر څمن شي

د رحمت نظر قتیل د رُحنې غواړی
چې ما حول هم د سر و ګلو ګلشن شي

کابل، ۱۹-۷-۱۳۹۲

د هیش خلیل ده

زه دې یاد یې کې په نخو وخپه کړم
غیږ وغمان ته اشنا وخپه کړم
ما سره ناسته خیال دې بل چیرې دی
خدایې وچې دغو فاصلو خپه کړم
نن دې یوه سبا دې بله وعده
زه دې په دغه شان وعدو خپه کړم
کومه خبره دې ښه نه وې لمه
دې وخبرو دې بنا وخپه کړم
که زه قتیل یم خو دمینې یمه
خدایې وې مینې نندارو خپه کړم

کابل:

۱۳۹۲-۷-۱۷

د بل ملک کې تصرف ظلم و تعدا کړي
استبداد دی څوک چې عشق له زړه جلا کړي
څ و ند د بل ځ و یا پ ه ظلم ن ه و اخیست
نا ن نینې د و مره ظلم څوک په چا کړي
ما د هیلو ځولۍ و ن و ړه د ر ګا ه ته
یا ن په خا و ر و کړه بدله نا ن و ا کړي
ما د هیلو د ګ ن ز ر ګی و ر ته پیشکش کړه
اشنا کله د غریب ز ر ګی پ و ا کړي
ما وې ن ه ه به خپل نیکړي څ و ند تکیل کړم
خب ن ه و م چې به د ا کا نی په ما کړي
د قتیل لیو نی خو ښت مګر قبو ل شي
چې ظالم ن ړه محبو با نه د اشنا کړي

کابل :

۱۳۹۲-۷-۱۹

او سبکی ژړا گانې فریادونه دي
دادي په یادګه کې سوغاتونه دي
هر طرف چې ستر ګې اړوې صنم
خدایې د عالمونه قتلوې صنم
داسې ستا دستر ګو ګوزارونه دي
ژوند ې له غمونو ژاته ډک کړلو
دې غمونو تول عالم هک پک کړلو
هر غشي دستر ګو کې سل زړونه دي
څنګه اشنا ې څنګه دوستي ده ستا
هر قدم ې اوړې تباهي ده ستا
دې دي پیرزوینه کې دامونه دي
راګړه د وفالاس په لاستې باندې
مه مې خوشحالیږه په نیستې باندې
دا مې اشنا تا ځنې خواستونه دي

مه وله په عشق د بنې نړۍ وینه
مه وایه نو ګوره دغه وینه څنګه
تا ته د قتیل نړۍ عرض نه دی

کابل:

۱۸- ۷-۱۳۶۲

بیا هم د زړه په خونه غمونه وریږي
لکه په بوتو چې شبنم وریږي
زه په له دې زړه سره څه وکړمه
چې پرې د کوټ نظر ما ته وریږي
څومره چې ځان له غمه ساتمه زه
هومره په ما د قسمت وریږي
له دې ښکلې دنیا نه ځان وهي
لکه په ده چې ما ته لږ مه وریږي
په تسلا او دلاسا نه کیږي
قتیله دا پرې د چا دمه وریږي

کابل

۱۷-۲-۱۳۹۱

بیا هې په زړه د اشنایاد وویني
نه چې کړي چې له ما سره فساد وویني
بیا هې دیار خالص خاطر کې ګرزي
بیا لیونتوب په دې نابنیاد وویني
دې د چې د بنتو او سپین وږ اګو کې
چې له هرڅو د وړې او باد وویني
زه د اشنا مینه له کومه کړمه
چې په کوم ګې د زړه نابناد وویني
د اشنایاد ه په کار هې پرې نه
خیر که په ما د فلک داد وویني
قتیله پرې نه د چې په زوند دې پوه کړي
دا به د چا د زړه کساد وویني

فراغه

د ۱۳۵۳ کال جدی

مغرور حسن

محبت زما په زړه کې دې غمونه دي کړلي
هر نظر ته په ستر ګو کې ګلونه دي کړلي
د هیڅا مینه دې نه شي په هغه کې داسې خوږه
لکه ما ته خو ړې مینې زخمتونه دي کړلي

پاڅې ځان دې نه هیر نه شي د جانان مخ ورځ حسن
ماته خدای ښ وخپلې مینې جنجال ونه دي کړلې
هسې نه ده چې یوازې زما رنګ د پسې زیږ دی
محبت د عشق جهان کې دا رنګ ونه دي کړلې
د قتیل ورکو قې نړۍ ته حوصله لږه په کار ده
چې د عشق رنګین جهان کې قشار ونه دي کړلې

جلال اباد :

۱۳۳۹ / ۱۱ / ۳۰

حال دت دا ستا د شوندو بیگانی دی
چې مې نن هوس په نړۍ کې غږ څنی دی
چې دې خوږې شوندې ښکلې هوږې خوندکا
په هر ډګ کې مې د شنا تو ګډینې دی
د وا ږه شوندې دې په شوندو راته کیږده
دی نبات پسې ما شوهر نړۍ لیونی دی
ستا د شوندو د مجمر له ډیره تاوه
هر خوا هش مې د نړۍ جوړ سپیلنې دی
د قتیل د چوشوندو سوال قبول شو
چې شربت پرې ستا د شوندو باران دی

کابل: ۱۴-۶-۱۳۶۰

گیله

ستا د تر خو تر خو کتو گیله به چا ته وکړم
د خپلو سو وا و سپلو گیله به چا ته وکړم
د لیو نه مینې کې سو ته دې غوږ کې نه شنو ده
د دغه د وړ لیو نو گیله به چا ته وکړم

چې له نظره ملګرې مې له زړه وتلې
ستا د تیرو وتیرو بدنو ګیلې به چاته وکړم
په قدمګاه کې دې پیوتې زړه اوچت نه کړلو
له غمونو د کوکتلو راتلو ګیله به چاته وکړم
ما شوم زړګۍ مې په کښو باندې کړاونه موهي
د بې اغیزو افسانو ګیله به چاته وکړم
د مینې زیرو زیښلی رنګ ته راوچت کړه نظر
د بې پیو ناز اونخرو ګیله به چاته وکړم
حسن خو نیزې محبت دې شو بولا قتیله
د دغه رنګه بې وسو ګیله به چاته وکړم

کابل: ۲۹-۱۰-۱۳۶۴

بیا د چا د زلفو اوږد اوچت شو
چې په کور د جانان نوی رهیبت شو
زلفې له پې بیا د چا په کور کړې ګډه
چې ښایست له هاله وراته آفت شو
بیا د زلفو څوکې چا وربته لوګی کړې
چې یا غې مې لیونتوب د محبت شو
چا د ګور د زلفو سیوری پرې راچپو کړ
چې د مه په کې د هیبت جرأت شو
د اد هیبت لیونیان لیونی پرې دی
لیونتوب مې د قتیل زړګی راحت شو

کابل: ۲۶-۱۰-۱۳۶۴

دنازولومیږی

ستاله خوږو ویرو زلفانو نه ځان
ستاله خمار ټوکو چښتانو نه ځان

لوګی شمه ستا هریو ملګرو ځنې
ستاله پی مخو دا ګانو نه ځان

په مست نظر دې دنیا ګې مستانه کړه
دهستی پا نګه له مستانو نه ځان

ای د بی مخو نا ز ولی هیر ی
ژ و ند ستا په شا نتی د لبر انو نه ځا ر
پر یږ د ه چی ستا قدم ته خا وړی شمه
ستا په خا طر شمه له خو با نو نه ځا ر
ستا ر ند ا نه نظر گی و کړی یمه
د استا له پا ر ه له ر ند انو نه ځا ر
هیلې د استا په هیله هیله پا یمه
ستا د وصال له ار ز و گانو نه ځا ر
ستا د ز لفانو مار خو ږ ولی قتیل
ژ و ند شه له د غسی مار انو نه ځا ر

جلال اباد :

د ۱۳۴۷ کال د لو

تبجن نظر

زلفي دي اوږد دي دی خوږي شپږ ته نه رسيږي
د غه پر يشانۍ هي اند ليښلو ته نه رسيږي
هه لندۍ زلفي پرې چې لويږي شي اوګورۍ شي

د الندي بوندۍ خوږي اس وته نه رسيږي
پر يدۀ چې پې سيوري کې تبجن زړګۍ راحت شي
ښه په کې دمه شي لږ نو ته نه رسيږي
غشي به وريږي د ښکار يا نو په هر لوري
ستاد ليونو بنو ويشتو ته نه رسيږي
پر يدۀ چې د حسن د لمبو سيوري ته پريږي زمه
ګرمه هي شي مينه دي لمبو ته نه رسيږي
پر يدۀ چې قتيل نظري ستا نظر کې ورک شي
ګلې ستا اغزن کاته کتو ته نه رسيږي

کابل: ۱۴-۹-۱۳۶۵

حیرانی

زه د رقیب او دیار ن ته څه حیران غوندی یم
د عشق او حسن نیاز او ناز ته څه حیران غوندی یم

حیران یم د دوه سترګو همدا نه په رقیب ولې ..پي
زه د مخ رو د صنم او زلف ته څه حیران غوندی یم

ګلې په خپل اغزن نظر باندې غاړه نه شي
زه د خمار نظر اندازته څه حیران غوندی یم

د نظر غشی پرې وي بې ي ورته سپر دی نه پرې
په پښتون ن زړه دې تاخت وتاز ته څه حیران غوندی یم

پښتنه مینه به مخ ور حسن ته س تیت نه کړي
د پښتنو د ند و ن سا ز ته څه حیران غوندی یم

د قتیل زړه یوه ر ینه یې جوړه پن یشې نه ده
ستا د نظر دغه مقنا زه ته څه حیران غوندی یم

کابل: ۱۴- ۶- ۱۳۶۵

زه گیه سبه شو چی دې ستا خیر شو
چی شو خو ستا گوډ دلبر ته خیر شو

ما وې چی مینه به دې وشو زوی
سبه شو گډ یوا نه چی تلته خیر شو

د سپینو لپاره د انتظار مقتل کې
کړکه د نن لغو د دا ر ستا خیر شو

خیال د اغزن نظر بدل ؤ گلې
سبه شو نظر کې مې نظر ته خیر شو

د انتظار د شپې بلاچ تونه
قتیله سبه شو چی سحر ته خیر شو

کابل: ۲۰ - ۲ - ۱۳۶۶

د بنکلا وطنه

کله ګل او کله حسن دیار ستایم
کله داغ دلاله خال د نګار ستایم
د وطن غمونه پاتې شول له ما نه
غزل بول شوم د اوښ د وزلفو تار ستایم

د ښکلا وطنه ځان دې له غمونو
ستاله پاره د خوبانو خسارستایم

هره ترهٔ دې لښتی ته کیفونه
ځکه نه ستاد ښایسته وګټارستایم

تاکې نه ړهي د مستی رقې پونه کاندي
ته دې تل وې تا په مینه باربارستایم

ستا په نوم مې هر غزل له خوندهٔ ډک دی
د قتیل هیواده تا په اشعارستایم

کابل:

۳۰-۲-۱۳۶۶

د مـه اوښکه

د شاعر د سوی زړه د بخار څاڅکی
لکه پېغله د پې د ړد و مخکې ناڅی
د مه او ښکه دیوه تسبل له پاڼه
هر محل کې زر ته کښینی زر ته پاڅی
د پسونو لې و طنیال زړ ګی سړی وینی
سره شراب شی د ظالم په خوله کې څاڅی

کابل :

۱۳۶۵ - ۶ - ۲۹

وارخطا غشی

د خطا غشي له کومې خوا لګيږي
دا چې يو نيم په کې رسا لګيږي

يا غې نظرۀ غشي سم د زړه
ځينې په ځای ځينې خطا لګيږي

د نظر ستنو کې پې سم وتومبه
دا ليونی زړه چې په تا لګيږي

چې هې د زړه کلۍ وريتيږي په کې
دا د سنګلا لمبې د چا لګيږي

تير د بنو چې له هر خوا خوشې شي
قسمله زړه باندې زما لګيږي

کابل: ۲۱-۱۱-۱۳۶۵

د احسن

دالمبي

د ستر گو په ککو کې هي خو لونه لاتر وندی دي
په زړه کې هي دياد نړۍ کتو نه لاتر وندی دي
د ګل په شان صورت هي لا په ستر گو کې غړ ېږي
مستي ر ما د هيني او نا ز و نه لاتر وندی دي
د ستر گو لږ تتو ب هي لا ز ړ ګي په غشو ولی
په زړه کې د اغز ن نظر تير و نه لاتر وندی دي
لمبو ته هي د حسن ګو يا غي ز ړ ګي ليو لی
د احسن د المبي د اکبا لو نه لاتر وندی دي

د ځان شمې بنکلیه حسنه په وړو وړو ورځو باندې اوړه
دانې ږغیب تکوړ کړه پر هار ونه لاړ وندې دي
د باران په شانتي ستر ګي دي ل وړو ګل مخې
ز ما د زخمي زړه وړو وستې تو پو نه لاړ وندې دي
د اوښکو وړه څپې تو ل وجود هې باندې پټ کړه
د ځان شمې نا زولې چې وختونه لاړ وندې دي
ا ز د د زړ ګي ما خله مخ ل ستون کړه هیله من دې
د پې مړ ز ړ ګي ته ساه شه امید و نه لاړ وندې دي
ل وا ړه اغز ن نظر د ا ز ړه د رس یې سه
ما مه کبا بو په کې او ړ و نه لاړ وندې دي
له کار ه دې ویستلې او س ز مانه په کار ین دي
قتیل ته د غمجن ز ړه ار مانونه لاړ وندې دي

کابل : ۱۹ / ۹ / ۱۳۹۵

غزل

د شپې په زړه کې به د لمر په شانتي بل وخیژم
د غمازانو څخې به یې پټ رته په بوږ ډل وخیژم

یو ګوتمی هم لا د هیلو غوږ پدلې نه د ه
په دوا ږو پښو به په کوږ ې ډ ډ اجل وخیژم

د تورو شپو د ې شونډ ې و نو ستړ ې کړ ې نه یم
پ ې چې د یار د نانو ینې کوکمه غل و خیژم

د جل و هلې مینې تندې به پ ې ماته کړ مه
که تمام عمر د غمونو سر ې مل وخیژم

د سو د هیلو وچو شونډو سوال به پ ې نه ږ ډمه
خیر که سیا ې تو متې د کوږ په پل وخیژم

د منصور عشق اندیښنو په زړ ې خو ږ لې قتیل
د دار په سر به د جنون د کړ ې ګل وخیژم

کابل ۱۴ - ۵ - ۱۳۷۰

د نظر مایوسی

تا ته د مینې لیونۍ خبرې چا وکړلې
د هغې ښکلې د ځانې خبرې چا وکړلې
مینه هې چا د ته رسوا کړې چې مغرورې کړې
په ځان مغرورې پرونۍ خبرې چا وکړلې

خوږي چې مې زړه د نامعلومې مينې په نیله تالې
وړته د مینې پخوانۍ خبره چا وکړه له

د اوښکلاذ وکې نغښتې د نظر مایوسي
د مغرور د حسن ننني خبره چا وکړه له

د ګل په سر باران ځوږ د په پرځه که ژړا د بلبل
ناته د خپلې حیرانۍ خبره چا وکړه له

په شمعه سوې پتنګ د اوږدستې سلګۍ کې وې
د سوې مینې سپیلنۍ خبره چا وکړه له

د زړ ګۍ هیله د قتیل د اوښکو زړه کې پرته
د هغه غلې د سپینې خبره چا وکړه له

کابل: ۱۴-۶-۱۳۶۷

دھیلو گل

د زلفو ولونو کې و ډک شوی زړه گی بیا لټوم
مړ و وګلونو کې و ډک شوی زړه گی بیا لټوم

هر وی نظر د خمار د ستر گو دې وا خستلو
ستا قدمونو کې و ر ک شوی ز ر گی بیا لټوم
د زلفو عطر دې محبوب پې په کړ ی ر څخو ه
په حجابونو کې و ر ک شوی ز ر گی بیا لټوم
د هیلو گل مې خو تې په پا پې شو و نه غو ر ید ه
دې ا ر مانونو کې و ر ک شوی ز ر گی بیا لټوم
ستا د خمار و ، نا ز و لو ، نا ز نینو ستر گو
اشا ر تو نو کې و ر ک شوی ز ر گی بیا لټوم
ز شو ندو گل کې دې ساته د قتیل پا که مینه
ز ه ـ پې خو ند و نو کې و ر ک شوی ز ر گی بیا لټوم

کابل:

۱۳۶۷ - ۶ - ۱۴

دلمبو سیوری

د نلغو د عطر و نو د زړ تو په و ښ مه کې
زړ نګین مې د تالو نو د زړ تو په و ښ مه کې
تپ سیوری ځ و ندا نه ته د سو کاله شیبو زیری
د خپلو ارمانو نو د زړ تو په و ښ مه کې

د خپلو مخ پر وني نه شو تینګ دمینې راز ته

د ښاب کې دتا د وني د زړ تو په وښ مه کې

دا ورځ لمبې سیلۍ کې دسوې زړه ابراهیم ته

د انګړ دا میدوني د زړ تو په وښ مه کې

د پرېښدې داغزن نظر شاهین یا غې زړ ګی ته

چې پرېږدې له خپلو وني د زړ تو په وښ مه کې

د ماپیلۍ زړه ته کړه لوګی د زلفو خوکې

چې مست شې د خوندو وني د زړ تو په وښ مه کې

قتیله یا غې زړه می په سکر وتې باندې خپلې

د خپلو غږلو وني د زړ تو په وښ مه کې

کابل:

۱۹ - ۹ - ۱۳۶۷

د سبا نښه

ستا د زلفو په هوا کې لټوم د سبا نښه
په دې خپلې تمنا کې لټوم د سبا نښه
شپه دې پوره کړه له هغه زمانو نصیب زانه
د میرګنو په ادا کې لټوم د سبا نښه
نښه پوهیږمه چې نشته خو د زړه ماتوم له پاره
ستا د وفا او ناز وفا کې لټوم د سبا نښه

چې ته دا پن يې تې اسماني پيغله
خپلې خوښۍ التجا کې لتوم د سبا نښه
ما د کسو په پاسوالۍ د ه چا ن کړې دنيا تو له
نو د چا د مخ ښکلا کې لتوم د سبا نښه
په پښتو مې دې سوګند وې چې پښتو به خوښه نه کړم
د پښتو په الفبا کې لتوم د سبا نښه
له خپل هوډ د ه نه تيريږم د ملالۍ د پښتو هوډ دی
د همدې هوډ په ډنا کې لتوم د سبا نښه
د قتيل د ن ر ه پر د و کې د پښتن ژ و ندون له پاره
د ژ و ندون ښکلې ليلا کې لتوم د سبا نښه

کابل:

۱۹ - ۶ - ۱۳۶۷

سیلی

د ګل په نړۍ کې
د څو ورځو هیلې او تمنې یې
او د څو ورځو یو ټاټوبی ته یې کې کې خلاصه کړه
لا یې کتلی نه وُ
لا یې لیدلی نه وُ
چې له حرصونو ځان وشو
د اسمانی څو ورځو نه
د جنازې په پښو کې
سیلی یې ځانه سره پاڼې یوې پرې

کابل:

۱۳۴۹ - ۳ - ۱۴

PROPERTY OF ACKU 4824

قتیل خوږ یامنی

ددغه نوو چاپ شوی آثار :

۱- تنګ تکور (شعری مجموعه)

۲- انقلابی لغمی (حماسی او وطنی شعرونه)

۳- د احسن دالمبی احمد اشعری مجموعه

٤- آرمان (داستانی مجموعه)

۵- دوه یاران (ناول)

دولتی مطبعه